

JEHO NEJODVÁŽNĚJŠÍM
KOUSKEM JE LÁSKA K NÍ.

WILDER

Autorka bestselleru Čtvrté křídlo

REBECCA
YARROS

WILDER

Wilder

Copyright © 2016 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2024

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5278-2 (pdf)

WILDER

REBECCA YARROS

přeložila Jana Patschová

Emily „Leah“ Byerové

*Neumím si představit svět,
v němž bys nebyla mou nejlepší přítelkyní.*

První kapitola

L E A H

MIAMSKÝ PŘÍSTAV

Ve výtahu bylo navzdory klimatizaci horko a vlhko. Tísnilo se v něm čtyři další studenti se zavazadly a vzduch byl prodchnutý nezaměnitelnou vůní vzrušení smíšeného s mořskou vodou.

S cinknutím jsme zastavili v desátém patře. Dveře výtahu se otevřely a poslíček z něj vynesl moje kufrы. Počkat. Říká se jim na výletních lodích poslíčci? Nebo jsou to kajutoví stevardi? Vzhledem k tomu, že pro mě tahle loď měla na příštích devět měsíců představovat domov, bych to asi měla vědět.

Vydala jsem se za ním. „Počkejte,“ řekla jsem. „Tohle není moje patro.“

Stevard v bílé uniformě se po mně ohlédl přes rameno a věnoval mi široký milý úsměv. „Ujišťuji vás, že k žádnému omylu nedošlo. Váš pokoj je tímto směrem, slečno Baxterová.“

Listovala jsem ve složce a snažila se nezakopnout o vlastní nohy nebo nevrazit do některého z ostatních studentů, kteří se taky právě ubytovávali a kterých bylo v úzké chodbě plno. „Vidíte?“ nenechala jsem se odbýt a mávala papírem, na němž stálo všechno, co se týkalo ubytování a stravy. „Mám být ve čtvrtém patře.“

V podpalubí. Sama pro sebe jsem se zasmála a vyhnula se zpocenému klukovi v tílku s nápisem nějakého bratrstva,

který právě neopatrně manévroval kufrem do pokoje po mé pravici.

„Mám vás na této palubě,“ odpověděl a opravil mou terminologii. „Víte, jestli už dorazila vaše spolubydlící?“

„Před třemi dny onemocněla mononukleózou.“ A mně už se po nejlepší kamarádce stýskalo. Tížil mě pocit viny. Pečuje o ni její máma? Odpočívá dostatečně? Poslední dva roky se o mě tak dobře starala, když jsem ji potřebovala, a já ji prostě *opustila*. *Ale ona to tak chtěla.*

Vzhledem k tomu, že kdyby na mě Rachel poslední dva roky netlačila, ani bych nevyšla z domu – vždyť ze začátku jsem nebyla schopná vstát z blbé postele –, nechtělo se mi věřit, že jsem doopravdy přijela bez ní.

Ale měla pravdu – to, že žiju vlastní život, neznamená, že už ho tak nemiluju. Znamená to, že mám ráda i sebe.

„No to snad ne. A vrátili jí peníze?“ zeptal se a počkal, až kolem nás projde další skupinka a zamíří do svého pokoje.

„Ne, nastoupí na začátku příštího trimestru.“ Ještě že program *Study at Sea* není rozdělený na semestry, jinak by Rachel musela čekat až do ledna. Místo toho se k nám mohla připojit v Abú Dhabí v listopadu.

Abú Dhabí. Skutečnost, že mě přijali do tohoto programu a já se teď měla celý akademický rok plavit po světě, mi připadala neskutečná. Ale teď jsem to doopravdy prožívala. Vážně jsem byla v Miami a na celých devět měsíců se loučila s USA. Jenom jsem si nikdy nepředstavovala, že to celé budu podnikat sama – a vlastně jsem to tak ani nechtěla.

Ale proto jsem přece do tohohle programu šla, ne? Byl nejvyšší čas vystoupit z komfortní zóny, ve které jsem se poslední dva roky rochnila, a kromě toho, až se budu hlásit na postgraduální studium mezinárodních vztahů, bude to vypadat bombasticky.

A navíc, Rachel mě nemohla držet za ručičku do konce života.

Dorazili jsme do zadního – totiž *záďového* – rohu lodi. „Jsme tady,“ oznámil palubní stevard a zašátral po kartě na odemýkání dveří.

Vrazilily do mě dvě dívky v krátkých šatech. Když kolem mě procházely, omlouvaly se. Zaslouchla jsem, jak se chichotají s lehkostí, kterou jsem jim malinko záviděla, a pak jsem viděla, jak vešly do místnosti v opačném rohu.

„Nezlobte se,“ omlouval se stevard. „Jsem na lodi teprve druhý den a tyhle zámky ještě neovládám.“ Když se pak dveře s cvaknutím otevřely, s úlevou si povzdechl.

„Nic se neděje,“ ujistila jsem ho, když mi držel dveře. „Díky, Hugo,“ dodala jsem, protože jsem si přečetla zelenou visačku na jeho košili.

„K vašim službám,“ odvětil a já kolem něj prošla do vstupní haly apartmá.

No páni.

„Jo, přesně taková byla i moje reakce,“ řekl pobaveně.

„Jé, já to řekla nahlas?“ podivila jsem se, unesená mramorovou podlahou a velikostí apartmá.

Jeho hnědé oči se smály. „Tohle je váš pokoj. Klidně si tu můžete nadávat, co hrdlo ráčí. Šatní skříň je v předsíni.“ Ukázal na dveře napravo.

Šatní skříň v předsíni? Tam by se vešel celý můj pokoj. Přestala jsem ho vnímat a vešla jsem dovnitř. Napravo byly dvě ložnice, propojené velkou koupelnou s dvojitým umyvadlem, sprchovým koutem a masážní vanou. To jako vážně?

Když jsem si procházela zbytek apartmá, měla jsem co dělat, aby mi úžasem nespadla brada. Jídelní části vévodil stůl se šesti židlemi, té obývací zase pohovky potažené pružnou kůží máslové barvy a velká televize. Ale nic z toho mě neohromilo tak jako výhled, který nabízela okna sahající od podlahy až ke stropu, jež celé úžasné apartmá lemovala. Jaké by to asi bylo, moci se tu následujících devět měsíců každé ráno probouzet? Projít obrovskými dveřmi na balkon a vyhrávat se na sluníčku?

Jak se asi cítí člověk, který si na tohle všechno může být jen pomyslet?

Určitě dokonale, ale mně takový pocit nebyl souzen.

Kdybych si to tu měla pronajmout třeba jen na týden, mohla bych se rozloučit s veškerými úsporami.

„Hugo, tady jsme špatně. Já patřím do pracovní-studijního programu. Mám být na palubě čtyři.“

Přestal kontrolovat, jak mám zásobenou miniledničku, a vzhlédl ke mně. „Ano. Já vím.“ Zavrtěl hlavou. „Totiž, vím, že jste v programu. Já taky. Ale opravdu vás mám ubytovat tady. Jste přece doučovatelka, ne?“

Přikývla jsem. To byla nabídka, která mě letos probrala, přivedla zpátky k životu. Když budu doučovat studenta na lodi *Athéna*, nejenže mi bude zapláceno školné, studium v terénu a ubytování i strava, ale program umožní totéž i Rachel. Jakmile jsem se ujistila, že nejde o nějaký krutý vtíp, dovolila jsem si tomu uvěřit a podepsala přihlášku. Pomyslela jsem na rodiče zatížené nehorázně vysokými splátkami účtů za lékařskou péči a Rachel, jejíž matka i otec prohlásili, že beze mě ji nikam nepustí, a najednou do sebe všechno dokonale zapadlo.

„V tom případě jsme ve vašem pokoji.“

„To se mi určitě jenom zdá,“ zaprotetovala jsem a podívala se na lustr. *Vážně? Vážně tu mám lustr?* „A to jsou všichni doučovatelé ubytovaní v apartmánech? Vzhledem k tomu, že jsme na lodi pro bohatá děcka, nechce se mi věřit, že by měl program takovou nouzi o doučovatele.“

Vstal a věnoval mi úsměv. „To ne, ale o vás stojí obzvlášť. Co kdybyste vybrala ložnici? Nebo si můžete prohlédnout balkon. Jestli se budete cítit líp, můžu zazvonit na paní Trentonovou.“

„To byste byl hodný, díky.“ Rozhodla jsem se prozkoumat balkon. Odpoledne se chýlilo ke konci, a když jsem otevřela těžké skleněné dveře a vstoupila na naleštěnou dřevěnou plochu, přivítalo mě dusné horko. Srpnové Miami se vyznačovalo pekelnými výhněmi a skutečnost, že jsem na sobě měla

džíny, tomu rozhodně nepomáhala. Stáhla jsem si husté vlasy do ledabylého drdolu, aby se mi tolik nepotil krk, a protože jsem chtěla zkusit svoje limity, přešla jsem k hladkému zábradlí. Koneckonců, kvůli tomu jsem sem přijela, ne? Ale hrdlo se mi s každým krokem stahovalo, a když jsem pohlédla na vodu o několik pater pode mnou, hukot, který se mi rozezněl v uších, až příliš připomínal vítr v kalifornském kaňonu, tak nepodobný vánku v Miami. *Ted' ne. Bože, ted' ne.* Poslechla jsem varování svého těla a ustoupila, abych tu odpornou výšku neměla před očima. *Tak to vypadá, že ještě nejsi úplně připravená.* Ale měla jsem před sebou devět měsíců na téhle lodi, a tak jsem si řekla, že když se budu každý den trochu snažit, ke konci pobytu už to zvládnou. Do té doby... no, snad by se to tu dalo nějak vydržet.

Balkon představoval nádherný prostor se spoustou polstrovaných křesel, nabízejících ničím nezastřený výhled na pravou stranu – tedy na *pravobok*.

Asi o šest metrů dál se o zábradlí opíral další student a vystavoval na odiv opálené, vypracované a potetované tělo oblečené jen do tmavě modrých šortek s havajským potiskem, které mu visely nízko na bocích.

Nepokrytě jsem zírala na vyrýsované linie jeho svalů, od břicha hodného uctívání až po napumpované bicepsy. Odlepil se od zábradlí, povzdechl si, rukama si prohrábl havraní vlasy a sepjal prsty za krkem. Sledovala jsem, jak se mu při každém pohybu vlní tetování.

Byl *sexy*. I když, to slovo ho vlastně dost dobře nevystihovalo. Spíš vypadal tak, jako že dokáže holku udělat jenom pohledem. Do háje, vždyť i já už jsem skoro byla, a to se ani nepodíval mým směrem.

Co to s tebou sakra je?

Zavrtěla jsem hlavou a odtrhla od něj oči. Jaký mělo smysl se dívat, toužit, když byl tak moc mimo mou ligu, že už to víc ani nešlo? Napadlo mě, jaký sport asi dělá, že má takové tělo. Vždyť se mu rýsoval snad každý sval!

Pohledem jsem sklouzla zpátky k neznámému. I na tu dálku jsem mohla obdivovat ostře řezané rysy jeho tváře a tetování, které se pohybovalo spolu s jeho kůží.

Ten není pro tebe. Ano, samozřejmě, ale ještě jedna vteřina zírání mi přece nemůže ublížit. Ach jo, aspoň mi to připomnělo, že můj sexuální apetit pořád funguje... a momentálně až moc.

Vypadal zamyšleně, jako by mu na bedrech ležela nezměrná, Atlase hodná tíha, a zatímco část mého já přemýšlela, jaké by někdo jako on mohl mít starosti, cítila jsem, že ho instinktivně toužím utěšit.

A pak mě přistihl, jak na něj zírám.

Potlačila jsem nutkání utéct a přinutila se nepřerušit oční kontakt. Naklonil hlavu na stranu, jako by se snažil rozhodnout, jestli mě odněkud zná, a nepatrně se usmál.

Jo. Můj dřívější sexuální apetit je rozhodně zpátky.

Sakra, nebyl jen sexy, byl nádherný.

Dveře za ním se otevřely a na palubu vplula bohyně s dlouhými blond vlasy a ještě delšíma nohama. Otočil se k ní a celá jeho osobnost by se v tu chvíli dala popsat jediným slovem: namyšlený.

„Jsi připravený?“ zeptala se. I hlas měla nádherný.

Odvrátila jsem se od těch dvou, kteří očividně tvořili pár, a v tu chvíli naštěstí na balkon vstoupil Hugo a zachránil mě. „Slečno Baxterová?“

„Leah,“ opravila jsem ho.

„Leah, je tu paní Trentonová.“ Podržel mi dveře, a když jsem jimi prošla, v duchu jsem se rozloučila se vši tou opulentností, včetně sexy neznámého.

U stolu v mé jídelně se nad složkou s papíry skláněla blondýnka středního věku v obepnuté sukni. *Není to tvá jídelna. Nezvykej si na ni.*

„Slečno Baxterová.“ Pozdravila mě úsměvem a napřaženou rukou, kterou jsem jí potřásla. „Chápu správně, že se vám nelíbí váš pokoj?“

Jako na povel mi zrudly tváře. „Ne, je nádherný. Líbí se mi, ale mám být ve vnitřní kajutě na palubě posádky. Nemohli jste si mě splést s jinou Leah Baxterovou?“

„Ne, omyl je vyloučený. Student, kterého budete doučovat, nás požádal, abychom vás ubytovali zde, jelikož má náročný rozvrh, a tak by vás chtěl mít nablízku.“

„Kdo by něco takového dělal?“

„Paxton Wilder,“ odpověděla, úsměv stále pevně přišpen-
dlený na tváři.

„Slečno Baxterová, kterou ložnici byste chtěla?“ zavolal Hugo ze vstupní haly, v ruce můj kufr.

„Žádnou!“ zavolala jsem na něj. Tak on by mě chtěl mít nablízku? To si ten chlap myslel, že mu budu po ruce? Doufejme, že ne, protože já přece nejsem ničí holka na zavolání.

„Nesmysl, dejte jí tu větší, protože její spolubydlící se k ní připojí až v listopadu.“

„V žádném případě. Tohle je sen Rachel. To ona si zaslouží větší ložnici.“

„Výborně. Tak ji ubytujte v tom modrém pokoji s větším balkonem,“ odvětila paní Trentonová.

Sakra. Už jsem snad nechtěně ten pokoj přijala? „To si nemůžu dovolit,“ pípla jsem.

„Dobře, ověřím to u pokladníka univerzity. Tady máte průkazku. Slouží jako klíč od pokoje i jako přístup ke všem VIP privilegiím, jako je dřívější vylodění ve dnech studia v terénu, tak ji neztraťte. Na to je dobrá šňůrka na krk.“

VIP? Vzhledem k mé finanční situaci to znělo jako sci-fi, ale když mi kartičku podala, skutečně na ní stálo Eleanor Baxterová, VIP. Vedle se skvěla nepovedená fotka, která vznikla chvíli předtím, než jsem se nalodila. Báječné, moje normálně poddajné hnědé vlasy působily skoro jako z fotky před zásahem kadeřníka v pořadu o proměnách vzhledu.

„Užijte si rok s námi.“

Jak jsem si ho měla užít, když jsem si ho nemohla dovolit?

Než jsem ze sebe stačila vysoukat nějakou inteligentní odpověď, paní Trentonová byla na odchodu.

„Hugo, postaráte se o ni dobře?“

„Jistě, madam,“ odpověděl, když se za ní zavřely dveře.

„Jak to myslela, že se o mě máte dobře starat?“ nechápala jsem.

„Vaše pracovní náplň spočívá v doučování pana Wildera. Mým úkolem je být vaším komorníkem. Jsem tu, abych vám byl nápomocen.“

Komorník? Už toho na mě bylo moc. Zřejmě jsem se ocitla v nějakém paralelním vesmíru. Pokusila jsem se vzpamatovat a začít aspoň trochu souvisle uvažovat. „Ve kterém pokoji najdu pana Wildera?“ podařilo se mi ze sebe dostat.

„Sto třicet dva,“ dostalo se mi odpovědi.

Než to dořekl, byla jsem na chodbě, průkazku pověšenou na krku. „Sto třicet dva,“ opakovala jsem si potichu sama pro sebe, když jsem mířila o dvoje dveře dál k dalšímu rohovému apartmá, a zaklepala jsem na dveře.

Zevnitř na chodbu burácela hlasitá rocková hudba a já zaklepala znovu, tentokrát důrazněji.

„Moment!“ ozval se silný mužský hlas.

O chvíli později se dveře otevřely a přede mnou stanul svalnatý holohlavý chlap. „Co potřebujete?“

„Totiž... já hledám pana Wildera.“

Prohlédl si mě odshora dolů a ušklíbl se. „Bohužel, zlato. Nejsi jeho typ.“

Jestli jsem se předtím červenala, tak v tu chvíli mi tváře do slova hořely. „Nechci ho dostat do postele, jsem jeho doučovatelka,“ ohradila jsem se a zamávala mu před obličejem průkazkou.

Vytřeštil na mě oči. „Jé, slečna Baxterová? Připravuje se, ale pojdte dál. Wildere!“ křikl a zavřel za mnou dveře. „Mimochodem, já jsem Malý John.“

„Těší mě,“ odušila jsem a kousla se do jazyka, protože jsem se přistihla, že se chci zeptat, kde se schovává Robin Hood.

Wilderovo apartmá bylo ještě větší než moje, což mi hlava nebrala. K čemu by někdo potřeboval tolik místa? Prošli jsme chodbou do obrovského obývacího prostoru a já si odfrkla. Na pohovkách se rozvaloval nejméně tucet dívek v bikinách a všechny popíjely nějaký nápoj z červených kelímků. Tak na harém potřeboval tolik místa!

Hlavně nikoho neodsuzuj.

Pozdě.

Nemohla jsem si ale pomoci. Já jsem tady byla kvůli svědomitému studiu a cestování a on, no... zřejmě kvůli něčemu úplně jináčímu.

Vzhlédla jsem a uviděla ho, jak sestupuje ze schodů. Možná by mi vyrazilo dech, že má dvoupatrové apartmá, kdyby mě neohromil pan Mimo mou ligu, který si to s úsměvem vykračoval přímo ke mně. *No to snad ne. Do prdele. To fakt ne.*

„Holka z balkonu?“

Bože. On si mě všiml. A ten jeho hlas. Byl hluboký, lehce chraplavý a pekelně sexy. Skoro tak sexy jako dračí tetování, které se mu vinulo od srdce až k místu, kde se ocas táhl podél břišních svalů, které si přímo říkaly o olíznutí. *Ne. Nic takového.*

„Jé, ahoj.“ Panebože. Musel na mně vidět, že z něho přímo slintám. „Já to tak nemyslela.“

Jeho neuvěřitelně sexy úsměv se ještě rozšířil. „Ty jsi nechtěla říct ahoj?“

Zamrkala jsem. „Ne, samozřejmě že ano.“

„Tak v čem je problém?“

Jeden z návštěvníků večírku do mě vrazil – a poslal mě přímo do Wilderovy náruče. Snadno mě zachytil. Cítila jsem, jak se mi jeho prsty ovinuly okolo pasu. Měla jsem si vzít silnější tílko – to hedvábné, které jsem měla na sobě, dokonale propouštělo teplo, které vysílaly jeho ruce směrem k mé pokožce, a probouzelo každé mé nervové zakončení.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a vpíjel se do mě neuvěřitelně modrýma očima. Magnetizující. Velkolepé. Hypnotizující.

To všechno byla lepší slova pro popis šílených barevných variací, které tam měl, nebo způsobu, jakým mě přišpendlil na místo bez sebemenší námahy.

Můj první dojem byl správný. Nejspíš by mě dokázal udělat jediným pohledem... A přesně ten pohled na mě byl namířen s přesností řízené střely přímo na moje stehna.

Nevěřila jsem v lásku na první pohled. Tak hloupá jsem zase nebyla. Ale co věda? Chemie? Feromony? Jo, chtíč na první pohled, tomu bych věřila klidně celý den.

Slova, Leah. Chce to slova.

„Koukám, že ses se svojí doučovatelkou už seznámil,“ poznamenal Malý John a poplácal Wildera po zádech. „Za chvíli musíme jít, tak se jdi připravit.“

Wilder ztuhl a jemně mě od sebe odstrčil. „Ty jsi Eleanor Baxterová?“

„Leah,“ opravila jsem ho automaticky a zabořila palce do poutek u džínů.

„Do prdele.“ Zavřel oči.

„A jsi ty v pořádku?“ zeptala jsem se provokativně, abych mu oplatila jeho předchozí poznámku.

Přikývl, oči pevně sevřené. „Jen si tě musím v hlavě vyndat z kategorie šukatelných. Dej mi chvilku.“

Počkat. On si třídil dívky do kategorií? Tak to bych se na něj mohla vykašlat. Sotva jsme se seznámili a už si mě zařadil mezi kámošky? *Ten není pro tebe.*

„Leah,“ řekl a otevřel oči. Lehce se přitom usmíval, jako by se mu líbilo vyslovovat moje jméno. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

„Můžeš mi vysvětlit, proč mě ubytovali v šíleně obrovském apartmá, které si nemůžu dovolit, a požádat je, aby mě přestěhovali? Vypadá to, že máš moc nad tím, kde budu spát.“ Zkřížila jsem ruce pod prsy. Velice dobře jsem si uvědomovala, že se ošívám.

„Aha, vážně nad tím mám moc?“ zeptal se s dvojsmyslným úsměvem.

Zřejmě rád flirtoval i s dívkami, které si zařadil do kategorie kámošek.

Pokusila jsem se mu nahlédnout přes rameno, ale zjistila jsem, že je na to příliš vysoký, a tak jsem z boku nakoukla na skupinku dívek, které na sobě měly asi tolik oblečení, že kdybych je všechny svlékla, získala bych dohromady jeden outfit. „Bohužel. Podívej, nevadí mi, že tě budu doučovat. Jsem za tu práci ráda, protože chci být součástí tohoto programu, ale stejně dobře ji můžu dělat i z paluby čtyři. Chci zpátky svůj přidělený pokoj. A to hned.“

Vytřeštil na mě oči. „Ty to apartmá odmítáš?“

Vypnula jsem prsa. „Přesně tak.“

„Wildere, musíme jít,“ popohnal ho Malý John a podal mu změť černých řemínků.

„To by tedy nešlo,“ odvětil Wilder.

„Kámo, máme rozpis a posádka už je připravená.“

Mávnutím ruky Malého Johna umlčel. „Ne, to je v pohodě, mluvím s Leah. To apartmá nemůžeš odmítnout. Je tvoje.“

„Nechci ho,“ zavrtěla jsem hlavou.

Vkročil mezi popruhy a proklíčoval tím výmyslem, dokud ho neměl na sobě, a s posledním zacvaknutím si na hrud' připnul něco, co byl zřejmě postroj. „Jenže už je zaplacené, Leah.“

Počkat. Cože?

Rychle jsem zamžikala. Bylo mi jasné, že kdyby moji anti-kapitalističtí rodiče viděli, jak váhám, trefil by je z toho šlak. „Pane Wildere, to je... to je příliš. Stačilo by mi prosté ubytování a strava, i ty výlety na pobřeží jsou moc.“ Co si od toho vlastně sliboval? Proč mě chtěl mít u sebe tak blízko?

„Pro tebe Paxtone nebo Paxi, to je na tobě, a apartmá si necháváš.“

„Wildere, musíme jít,“ překřičel Malý John hudbu. Brunetka, která mu stála po boku, netrpělivě hleděla naším směrem.

„Jasně. Leah, můžeme ten rozhovor dokončit později?“

Zavrtěla jsem hlavou. Tohle odhodlání mě mohlo rychle opustit. Tušila jsem, že ještě chvíli, a budu se rochnit v luxusu

toho pokoje, užívat si výhledu, postele a uklidňující koupele v nádherné vaně. „Ne. Ráda bych to vyřešila teď.“

Naklonil hlavu na stranu přesně tak, jako to udělal venku na palubě, ale ten zádumčivý chlapík byl ten tam. Ne, tenhle muž překypoval sebevědomím a vyzařovala z něj zjevná a zcela neskrývaná sexualita, kvůli níž jsem byla ráda, že mám na sobě džíny. „Připravena na dobrodružství?“

„Cože? Přijela jsem na plavbu, ne? A co to má společného s tím minizámekem, ve kterém mám momentálně zaparkovaný kufr?“ zeptala jsem se.

Pozorně si mě prohlížel. Přešlápla jsem z jedné nohy na druhou. Pobyt v jeho blízkosti mě vyváděl z těžce nabyté rovnováhy a to jsem si zkrátka nemohla dovolit – ne když jsem se už tak sotva držela na nohou.

„Dobrá, jestli chceš v téhle diskusi pokračovat, budeš muset jít se mnou. Nevadí?“

„Fajn,“ odpověděla jsem.

„Až po tobě,“ pokynul směrem ke dveřím a následoval mě večírkem ven. Jakmile jsme se připojili k Malému Johnovi a brunetce, která po mně střílela nafoukanými pohledy, jako by za to byla placená, zastavil se.

„Zoe, co kdybys tentokrát vynechala? Vezmu tě příště.“

Nevěřičně na něj hleděla. „To nemyslíš vážně.“

„Myslím.“ Už se na ni ani nepodíval a obrátil se ke svým hostům: „Pokračování na palubě? Všichni se sejdeme u baru!“

Když jsme vycházeli z místnosti, všichni jásali. „Párty mezinárodního bratrstva,“ zamumlala jsem a následovala mohutná záda Malého Johna zpět na chodbu.

„Já nejsem v žádném bratrstvu.“ Paxton se za mnou zasmál, právě když jsme se vyhýbali několika studentům, kteří se přesouvali do svých pokojů. „Mohla bys mi teď prosím objasnit, co máš proti tomu pokoji? Je pěkný. Pro jistotu jsem to tam byl zkontrolovat.“

Ohlédla jsem se za ním přes rameno. „Věděl jsi, že mé stipendium zahrnuje i nejlepší kamarádku? Už tak je to příliš.“

Zavrtěl hlavou, jako bych se zbláznila. „To ubytování představuje součást tvé kompenzace. Věř mi, že si ho víc než zasloužíš.“

Kompenzace? Doufám, že si nemyslí... Zastavila jsem se na místě a on do mě vrazil, takže mě kov na popruhu, který měl připevněný na hrudi, udeřil do hlavy.

„Panebože, nestalo se ti nic?“ zhrozil se a chtěl mi sáhnout na hlavu, ale já jsem uhnula dřív, než se mě mohl dotknout. Jednou to úplně stačilo.

„Jsem tvoje doučovatelka. Jsi si toho vědom? Jenom tvoje doučovatelka. Mám ti pomáhat se studiem. Nepotřebuju obří apartmá s...“ – polkla jsem – „... oddělenou ložnicí.“

„Tak tohle si myslíš?“ zeptal se nevěřičně a rozesmál se. „Leah, nastup si do výtahu.“

Přesunuli jsme se do kabiny. Malý John předstíral, že si nás nevšímá, a aby nám poskytl soukromí, pohrával si s popruhy dalšího postroje, který držel v rukou.

„A co si mám podle tebe myslet?“ opáčila jsem. Výtah se rozjel směrem dolů. „Už mi bylo řečeno, že ke mně budeš potřebovat *snadný přístup*. Chci se jen ujistit, že než začneme, zcela jednoznačně si vyjasníme naše očekávání.“ *Bud' si sakra jistý, že nebudu žádná tvoje holka na zavolání.*

„Já se lidí nezbavím ani ve svém vlastním apartmá,“ odpověděl prostě a sledoval, jak se s každým dalším patrem, která jsme míjeli, rozsvěčují čísla. Dveře cinkly a já ho následovala přes palubu pro posádku k výstupní rampě.

„Co to má společného s mým apartmá? A proč opouštíme loď?“ Letmo jsem se podívala na hodinky. „Za patnáct minut máme vyplout. Docela ráda bych tou dobou byla na palubě.“

„Nemusíš mít strach. Loď beze mě nevypluje a já se postarám, aby ses na palubu dostala.“ Jeho úsměv se rozšířil a odhalil dva dólíčky. *Zatraceně.* Jestli jsem ho měla celý rok úspěšně

doučovat, musela jsem najít způsob, jak se tím chlapem nenechat pobláznit. S mozkem na kaši bych nejspíš nepodávala nejlepší výkony, a kam bych se potom dostala? Musel projít, jinak jsem se se stipendiem mohla rozloučit. A Rachel stejně tak. Ta tam by byla úžasná zkušenost pro postgraduální studium. Taková byla dohoda. Kromě toho byl jen hezká tvářička a k tomu, aby mi někdo zamotal hlavu, bylo potřeba o dost víc.

Fajn, takže od této chvíle tě Paxton Wilder nepřitahuje. Vůbec. Ani trochu.

„Dávej pozor, kam šlapeš,“ upozornil mě a nabídl mi ruku. Právě jsme se přesouvali na rampu.

No dobře, možná mě trochu přitahuje.

Přijala jsem jeho ruku, protože jsem se víc než čehokoli jiného bála, že spadnu. Jeho pokožka mě hřála. Držel mě pevně, a teprve když mě pustil, uvědomila jsem si, že jsme dole.

Ani jednou jsem neuklouzla, ani jednou se nezalekla výšky. Zázrak.

„Děkuju,“ špitla jsem.

„Rádo se stalo,“ odpověděl bezstarostně. „Podívej,“ začal, když jsme procházeli téměř prázdným terminálem opačným směrem, než jakým jsem dnes vstoupila. „Chci, abys v tom apartmá zůstala, a je to sobecké, já vím.“

„Jak by to mohlo být sobecké?“ nechápala jsem. Kráčela jsem vedle něj.

„Škola pro mě nikdy nebyla procházka růžovým sadem. Ani trochu. Potřebuju se někde v klidu učit a doufám, že mi po večerech budeš půjčovat svůj obývací pokoj – a taky mozek. To je všechno. Zařídil jsem, že budeš blízko mého pokoje, abych nemusel chodit daleko, a nemůžu tě k sobě tak úplně nastěhovat, protože by se to neobešlo bez drbů. Slibuju, že na rozvrhu se domluvíme. Nečekám, že mi budeš k dispozici na zavolání, ale budu potřebovat tvou pomoc. Hodně tvé pomoci.“

Na zavolání? *Copak on žije v mém mozku?* „Opravdu se tak bojíš o své známky?“

„Na mých známkách teď závisí víc, než si vůbec dokážeš představit. No, máš před sebou pěkný kus práce.“

Než jsem se ho stačila na cokoli zeptat, Malý John otevřel dveře na schodiště a vedl nás rovnou do dalšího výtahu. Celou dobu si přitom hvízdal. Dveře se s cinknutím otevřely a my stanuli tváří v tvář vysokému, štíhlému, sexy, stejně potetovanému chlapíkovi, který se opíral o zeď a na sobě měl stejný druh postroje jako Paxton.

„Zase málem pozdě, co, Wildere?“ zavolal, rozpažil ruce a začal si mě nepokrytě prohlížet.

„Leah, tenhle kretén je Landon, můj nejlepší kamarád. Novo, seznam se s Leah, mojí doučovatelkou.“ Poslední dvě slova pro nesl s obzvláštním důrazem.

„Aha.“ Zvedl obočí, které mu rámovalo křišťálově zelené oči. „Rád tě poznávám, Leah. Připravená?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem. „Tak připravená, jak jen můžeš být na plavbu kolem světa, že?“

Jeho oči se zúžily. Pohledem střelil k Paxtonovi.

„Wildere...“

Paxton si povzdechl. Jak jsme stoupali, světýlko se přesouvalo z patra do patra. „Leah, vzpomínáš si na tu smlouvu o mlčenlivosti, kterou jsi musela podepsat, abys získala stipendium?“

„Jistě. Podepsala jsem NDA o tom, koho budu doučovat, aby bylo ochráněno jeho soukromí.“

„Správně. A to prohlášení pro média?“

Svraštala jsem obočí. Podepsala jsem tolik papírů. „Myslíš tu smlouvu, v níž stálo, že v rámci dohody o stipendiu zveřejním svou podobiznu, video a podobné věci pro budoucí propagaci programu?“

Paxton se ušklíbl. „Jo, ohledně toho. Připravujeme něco jako dokument a jako moje doučovatelka se v něm nejspíš tak trochu objevíš.“

„Dokumentární film? Budou se pak na něj dívat ostatní studenti? A tím trochu myslíš...“

Poškrábal se na zátylku. „Hodně. Myslím tím hodně. Udělám, co budu moci, abys nemusela být v záběru, ale nevyhneme se tomu. Tedy, pokud budeš chtít zůstat mojí doučovatelkou, tak se tomu nevyhneme.“

Bylo mi jasné, co se mi tím snažil říct: jestliže odmítnu, nemůžu být jeho doučovatelkou. A nebýt jeho doučovatelkou znamenalo žádné stipendium, žádnou plavbu. Žádný Mykonos. Žádnou Rachel.

Udělej to pro ni.

Zhluboka jsem se nadechla. „Kolik času mám na rozhodnutí?“

„Asi tak dvacet vteřin,“ odpověděl Landon.

„Cože?“ vykřikla jsem.

Paxton stiskl nouzové zastavení výtahu. „Máš tolik času, kolik potřebuješ. Ale tvoje odpověď tak trochu zdržuje vyplutí lodi.“

Otřela jsem si vlhkou kůží na čele a po tisíci proklela svoje džíny. Byl to jen bezvýznamný dokument. Kdo by se na něj asi tak díval? Lidi z mediálního klubu na vysoké škole, kam chodil? „Tak dobře.“

Uvolnil se, a když se výtah znovu rozjel, s úlevou se usmál. „Děkuju.“

„Není zač.“ Kromě toho na mně stejně nebylo nic moc zajímavého. Většinou jsem byla v pozadí.

Dveře se otevřely a kamery, které nás přivítaly, byly všechno, jen ne amatérské. Napadlo mě, že určitě musely stát víc než auta mých rodičů. *Ach jo. Sakra.*

„Předstírej, že tam nejsou,“ zašeptal Paxton.

„Jasně. Protože to půjde jako nic.“

Když jsme stoupali na něco, co bylo zřejmě vrcholem věže terminálu, štáb s kamerami nám uhýbal z cesty. Přivítaly nás skleněné stěny a nejméně tucet lidí s kamerami, mikrofony a světly. „Tohle není pro váš vysokoškolský mediální klub, že ne?“ zeptala jsem se tiše.

„Ne, není.“

„Samozřejmě že ne,“ zamumlala jsem.

„Připraveni?“ zeptal se Landon kamery, jako by tu místo kamery byli skuteční lidé. Okamžitě se proměnil z mrzouta v hvězdu. Tak mě to udivilo, že jsem si říkala, který z nich se víc podobá jeho skutečnému já.

„Za chvíli odstartujeme tuhle celosvětovou podívanou.“

„A co ty, Wildere?“ zeptal se kameraman.

„Já jsem se připravený narodil,“ odpověděl Paxton a jeho hlas zněl vyloženě arogantně. Prošel stejnou proměnou jako Landon a vyzařoval takový chlad a namyšlenost, že mi z toho běhal mráz po zádech.

„A kdopak je ta tvoje nová kočička?“ Někdo ze štábu se zasmál.

„Dávej si pozor na pus, Lanci,“ okřikl ho Paxton se zdviženým prstem. „Leah je v rodině Odpadlíků nová a ty si to možná neuvědomuješ, ale tvoje práce závisí na ní.“

V místnosti se rozhostilo ticho a všechny oči se stočily ke mně.

Neměla jsem vůbec ponětí, o čem to Paxton sakra mluví, ale podařilo se mi roztrášeně se usmát a zamávat do kamery. „Ahoj.“

Hezky, Leah.

„Wildere, všichni jsme připraveni na singl vlevo, tandem vpravo,“ hlásil Malý John z druhé strany místnosti, kde byly otevřené jedny skleněné dveře na balkon.

Paxton mě vedl davem, dokud jsme nestáli na balkoně z kovové mříže. *Do prdele.* O kolik pater výš jsme se ocitli? Jak daleko od sebe byly ty kovové lamely? Pro lásku boží, přes prostor mezi chodidly jsem viděla na chodník i na menší dav, který se na něm shromáždil.

Zorné pole se mi zúžilo, na okrajích zčernalo a to, co ještě před několika vteřinami byla mříž, teď vypadalo jako strná stěna kaňonu, kde mezi mnou a zemí stovky metrů pode

mnou nebylo nic. Rychle jsem zamrkala, aby se mříž zase vrátila.

„Myslím, že půjdu dovnitř,“ zašeptala jsem a pomalu couvala, až jsem narazila na břicho Malého Johna a můj dech se zrychlil.

„Tohle je pro tebe, Bambi,“ řekl a podal mi postroj, který celou dobu držel v ruce.

„Cože?“ vypískla jsem. *Nedívej se dolů. Soustřed' se na něj.*

„Bambi, víš... protože v tom světle reflektorů vypadáš jako laň,“ odpověděl.

„Bambi byl kluk, a na co bych sakra potřebovala postroj?“

„Na tohle.“ Landon ukázal na dva tlusté dráty, které Paxton právě kontroloval a které vedly z vrcholu věže – *no tak to kurva ne* – ke stěně na konci bazénu. Na lodi. Na naší lodi. Na té, která kotvila v přístavu nejméně šest pater pod námi. „Sklouzneme po laně na tu pártý,“ vysvětloval s úsměvem, jako by mi právě předával nějaký dárek.

„Ne. Ne. To neudělám,“ zavrtěla jsem hlavou a snažila se zacouvat zpátky do věže.

„Wildere, tady si nám někdo postavil hlavu,“ zavolal Malý John.

Paxton z místa, kde zřejmě zajišťoval jakési udělátko, které mě mělo každou chvíli zabít, vzhlédl naším směrem. Jemně mě vzal za paži a vedl do části věže, kam nemířily kamery, a já pro jednu nemyslela na to, jak je přitažlivý, ale spíš, jak rychle by se mi ho podařilo zabít a pohřbít tělo.

„Tamto v žádném případě neudělám,“ vychrlila jsem ze sebe. „Vůbec nevím, jak na to, a především *nechci*. Je to šílené.“ *A nebezpečné. A ta výška!*

„Je to zábava,“ přesvědčoval mě. Klekl si přede mě. „Stoupni si sem,“ řekl a naváděl mi nohy.

„Není to zábava, je to smrt a já se toho v žádném případě nechci účastnit.“

„Je to naprosto bezpečné. Ještě jeden krok.“

Nohy mi fungovaly na autopilota, oči se nehybně upíraly na lanový skluz. „Proč bys sakra něco takového vůbec dělal?“

„Protože se k tomu ještě nikdo přede mnou neodhodlal,“ odpověděl, jako by to byl dostatečný důvod.

„Napadlo tě někdy, že nejspíš existuje důvod, proč to ještě nikdo nezkusil? Třeba proto, že je to nebezpečné? Nebo nelegální?“

Zasmál se, vstal, natáhl mi něco na nohy a zapnul to kolem pasu. „Je to vlastně bezpečné, věř mi. Dělal jsem to už stokrát. Nikdy ne na výletní loď, ale přes džungli, z parasailu a tak. Lanový skluz je jedna z nudnějších věcí v mém repertoáru.“

„V tom případě jsi blázen.“

„Nejsi první, kdo mi to říká. Ruku?“

Natáhla jsem ji jeho směrem. „Já do toho každopádně nejdou. Sejdu dolů z téhle věže, kde jsi mi zřejmě připravil smrt, a nastoupím na loď.“

„To nemůžeš.“

„Co prosím?“ vyštěkla jsem. Wilder mi zacvakl sponu na hrudi. Do prdele, byla jsem v postroji. „Jsem dospělá žena, rozhodně můžu říct ne.“

„To určitě můžeš. Ale oni už zavřeli dveře a zahájili start, chápeš?“ opáčil a ukázal kamsi za sebe.

Naklonila jsem se kolem jeho mohutných ramen, a abych nespadla přes zábradlí, prsty jsem se mu zaryla do napjaté potetované kůže. Mluvil pravdu. Všechny poklopy byly zavřené, rampy spuštěné a motory běžely.

„To nemyslíš vážně.“

„Myslím,“ odpověděl a omluvně pokrčil nos. „Podívej, Leah, došel jsem k mylnému závěru. Nenapadlo mě, že bys to nechtěla udělat. Myslel jsem si, že ve chvíli, kdy jsi souhlasila, že se mnou půjdeš, věděla jsi, do čeho jdeš.“

„Cože?“ trhla jsem hlavou dozadu. „Jasně, protože bych měla automaticky předpokládat, že se někdo chystá sklouznout po laně na naši výletní loď?“

„No, já ale nejsem jen tak někdo,“ odvětil. „Copak ty nevíš, kdo jsem?“

„Panebože, můžeš být ještě arogantnější?“

„Ano.“

Odfrkla jsem si. „Těžko uvěřit. Takže co mám dělat?“

„Jet se mnou v tandemu,“ odpověděl s veselým úsměvem, díky němuž se mu zase tvořily ty dólíčky. *Kretén*. „Bude to zábava. Navíc je to jediná možnost, jak se dostat na loď, protože ta odplouvá ve chvíli, kdy přistaneme a oni přetnou dráty.“

„Wildere, je čas!“ zvolal Landon, už přichycený na laně.

„Takže mám na výběr. Buď se s tebou sklouznu po drátu smrti, nebo si můžu balit kufry?“

„Vždycky se k nám můžeš připojit v dalším přístavu. Myslím, že je to za čtyři dny, ne?“

„Ale to bych zmeškala celý týden výuky!“

„No, tomu by ses nejspíš nevyhnula,“ pokrčil rameny.

„Nenávídím tě,“ zavrčela jsem popuzeně, když se k nám blížil Malý John se dvěma helmami. *Drž se vzteku, je bezpečnější než strach*.

„No, ty se mi vlastně docela líbíš, takže je to aspoň venku. Na druhou stranu, vždycky jsem měl rád ohnivé povahy.“

Neuvěřitelné.

„Jdeme na to, děcka,“ zavolal Malý John.

„No tak, žij trochu.“

„Tohle vypadá spíš na rychlou smrt. Ledaže bys měl v záloze nějakou blbuvzdornou metodu, jak mě udržet v bezpečí.“

Vzal Malému Johnovi helmu, uvolnil mi gumičku a prsty mi prohrábl vlasy. „Máš nádherné vlasy, Leah.“

„Máš obrovské ego, Paxtone,“ opáčila jsem.

Nasadil mi helmu na hlavu, upravil pásek pod bradou a začal zapínání. Pak totéž zopakoval se svou. „Kdyby sis od téhle plavby něco přála, co by to bylo?“

„Nejet teď na lanovém skluzu.“

„To nepřipadá v úvahu. Prozrad' mi to. Na co ses tady nejvíc těšila?“

Polkla jsem a snažila se soustředit na to, o čem jsem posledních šest měsíců snila. „Na Mykonos. Jeden týden máme volitelný výlet na pobřeží a já bych chtěla jet na Mykonos.“

V očích se mu zablesklo překvapení, ale rychle ho zaplašil. „Opravdu?“

„Opravdu. Můj táta požádal mámu o ruku na pláži Kalafatis.“ Vždycky měla strach z manželství a závazků jako takových, ale jednou se mi svěřila, že to, že tam byla s tátou, ji přimělo opustit obavy a přijmout svůj osud. Věděla jsem, že je to nesmysl, ale nedokázala jsem se vzdát naděje, že když tam stanu, možná se mi povede totéž. Ale právě teď mě ten strach držel nohama pevně na zemi a mimo tu lanovou dráhu.

„Tím je to dané. Vezmu tě na Mykonos.“

Zatajila jsem dech, protože jsem věděla, kolik ten výlet na pobřeží stojí a že není zahrnut v mém stipendijním balíčku. „Proč bys to dělal?“

„Protože potřebuju dostat svoji doučovatelku na loď.“ Podíval se mi přes rameno a já si všimla, že znovu nasadil ten svůj nafoukaný úsměv. O několik vteřin později se mi zezadu u hlavy objevil objektiv kamery. A bylo po soukromí.

„Je to na tobě, Petardo, ale na rozhodnutí máš asi tak minutu.“

Jako bych dnes už něco podobného slyšela.

Provedl mě davem ke stupínku, na němž stál Landon, je- muž ve tváři seděl výraz, který jen stěží vystihovalo slovo podrážděný.

Hlavou mi vířil milion myšlenek, ale ve chvíli, kdy mi Paxton položil ruce na ramena, aby si získal mou pozornost, jsem nedokázala myslet na nic jiného. „Když to zvládneš, vezmu tě na Mykonos. Osobně se postarám, aby to byl výlet tvého života. Ale musíš na všechno přistoupit. Na doučování, apartmá, kamery, zkrátka na všechno.“

„A když řeknu ne?“

Jazykem si přejel po spodním rtu, a jakkoli to bylo sexy, vypadalo to spíš jako nervózní, podvědomý pohyb.

„V tom případě tě posadím na letadlo domů. Poletíš první třídou, na mě. A na dnešek budeš moct vzpomínat jako na den, kdy jsi málem udělala něco šíleně hloupého.“

„A co bude s tebou? Nic zvláštního se nestane, že ne? Prostě si seženeš jinou doučovatelku.“

Zavrtěl hlavou. „Všichni doučovatelé už jsou rozebraní. A kromě toho, přidělili mi tě pro tvoje studijní úspěchy. Jestli o tebe přijdu, nejspíš nepokročím do dalšího ročníku. Všichni tihle lidé...“ – gestem zahrnul posádku kolem nás a naklonil se ke mně – „... přijdou o práci,“ zašeptal.

Na bedrech se mi usadila ohromná tíha. V ten okamžik mě napadlo, jestli právě na tohle myslel už na lodi, že možná právě proto působil tak zamyšleně. „Jak dlouho to trvá?“

„Maximálně pět vteřin.“

Srdce se mi rozbušilo, jako by mu už bylo jasné, k jakému rozhodnutí směřuju.

Zavřu oči, a než se naděju, bude po všem. Nebo ne?

Jemně mi zastrčil vlasy za uši, aby se mi nepletly do zapínání helmy. Jak jsem mu mohla vysvětlit, čemu mě vystavuje, aniž bych všechno prozradila a udělala ze sebe idiota? Musela bych se zmínit o té noci... a následujícím ránu. Potom by mi nezbylo než sledovat, jak se jeho namyšlený výraz, jímž si mě měřil, nevyhnutelně mění v soucitné pohledy mísící se s chorobnou zvedavostí. Kdybych nenastoupila na tu zatracenou loď, jak bych se s tím dokázala vyrovnat? Nebylo by lepší zůstat v bezpečí, uzavřená sama do sebe? *Ano.*

Ale co posádka kolem nás? Vždyť by všichni přišli o práci!

Pohlédla jsem Paxtonovi do očí. Stáli jsme tam a beze slov se ujišťovali o něčem, co jsem už léta neznala: o důvěře. On mě ochrání. Každý kousíček mého rozbitého a posléze poslepovaného těla to věděl.

„Tak co, Leah? Připravena na dobrodružství?“ Tentokrát se mě zeptal tiše, jako by si jakýmsi způsobem uvědomil, o jak moc mě žádá.

Pronesla jsem slovo, o němž jsem věděla, že změní... všechno.
„Ano.“

Druhá kapitola

P A X T O N

MIAMSKÝ PŘÍSTAV

Řekla ano. Nedošlo mi, jak moc může jedno slovo znamenat, dokud jí neproklouzlo přes rty, které naštvane špulila. Rty, jež si získaly moji pozornost od první vteřiny, kdy jsem ji spatřil. Dovedl jsem ji na stupínek, kde už čekal Landon a nepatrně na mě vrtěl hlavou.

Snad tucet holek mě prosilo, abych je vzal do tandemu, a on to věděl. Místo toho jsem je všechny, včetně Zoe, poslal v podstatě do prdele a přivedl svou upjatou doučovatelku v naději, že si ji tím získám. Jenže Leah rozhodně nevypadala, že by to na ni zapůsobilo.

Když jsem jí připínal popruhy, ztuhla ještě víc.

John nás připevnil ke kladce a začal vysvětlovat, co a jak.

„Tak jo, zóna pro přistání je vyznačená. Zatahnete za záchranný popruh a spadnete. Je to asi tři metry. Nemusíte mít strach, dopadnete do pořádného polstrování.“

„Počkat, my budeme taky padat?“ vypískla a sevřela popruhy tak silně, až jí zbělely klouby na ruku. „Neřekl jsi, že budeme muset spadnout. Tvrdil jsi, že je to bezpečné.“

„Je tam velikánská poduška, Leah. Buď to, nebo narazíme do zdi, ano? Máme brzdy, zpomalím nás, neboj se.“

„Prý neboj,“ mumlala. „Prý bezpečné. Kretén.“

„Hej, já to slyšel,“ ohradil jsem se. Většinou jsem musel dát holce kopačky hned ráno poté, co jsem ji ošukal, abych si takovou nálepku vysloužil. Ne že by se mi přičilo šukat Leah – sakra, už teď mě úplně svrběly ruce, jak jsem si chtěl sáhnout na ten její neuvěřitelně dokonalý zadek –, jenže tím bych se připravil o jakoukoli šanci, že tenhle rok zvládnou s potřebným průměrem.

„To jsem ráda,“ odsekla.

„Ta holka se mi líbí,“ zasmál se Landon.

„Sklapni, Novo,“ okřikl jsem ho jeho pseudonymem, protože na nás mířily kamery, a v duchu jsem si připomněl, že mám Leah varovat, jak k té přezdívce Casanova přišel.

Připoutal jsem se za Leah a přitáhl si její pevné tělíčko k sobě za postroj. Ve chvíli, kdy se naše těla dotkla, mi téměř ochabla v náruči a já pocítil zvláštní nutkání ji obejmout a odnést zpátky na loď, kašlat na kaskadérské kousky, na kamery, na všechno. Něco mi říkalo, že vším tím hněvem, který na mě vrhala, maskovala jinou emoci – strach. „Vážně připravená?“ ujistil jsem se a rty se jí přitom lehce otřel o ušní lalůček.

„Jo, jsem v pohodě,“ zašeptala.

Přesunuli jsme se k okraji stupínku, který tam postavil tým Odpadlíků, a ona znovu ztuhla. „Já... nemám ráda výšky.“

A to mi, do prdele, říká až teď? Bože, *byl* jsem kretén. „Stačí říct a já to odvolám, Leah. Najdeme jiný způsob, jak tě dostat na loď.“

„Ne.“ Celá se třásla, ale hlas měla pevný a silný. „Udělám to. Jen...“ Dech se jí zrychlil a já ji objal kolem ramen. Měl jsem pocit, jako by se mi její drobná postava ztrácela v náruči. „Jen mě nenech spadnout.“

Důvěřovala mi. Zmocnil se mě téměř nerozpoznatelný pocit. Rozpínal se po celém těle, jakási potřeba chránit ji, díky níž jsem se cítil jako hajzl, protože jsem ji tomu vystavil, ale jak se u mě choulila, připadal jsem si zároveň silný jako Superman.

Ale proč jsem měl tušení, že tahle drobounká žena bude představovat můj kryptonit?

Zatřásl jsem hlavou, abych tu hloupou myšlenku zaplašil. „Nedovolím, aby se ti něco stalo. Přísahám.“

„Dobře, tak ať už to máme za sebou.“

Ukázal jsem Landonovi palec nahoru. „Novo?“

„Já jsem připraven! Wildere?“

„Jdeme na to!“

Skok s rozběhem a byli jsme ve vzduchu. Náhle jsem v žilách pocítil důvěrně známý vzrušující přívál jediné drogy, na níž jsem byl závislý – adrenalinu.

Leah na okamžik zatajila dech, načež s heknutím vydechla. Nedržela se postroje, ale já ji stále pevně objímal kolem pasu. Měl jsem ji pustit, nechat jí trochu prostoru, který se z důvodu bezpečnosti předepisuje, ale něco mi říkalo, že ve větším bezpečí bude blíž u mě.

Nebo mě možná ovládala moje vlastní šílená potřeba být o něco blíž jí.

Přelétli jsme přes příď lodi, pak přes můstek, až jsme se přiblížili k horní palubě, aby nás basy znějící z večírku přivítaly v našem současném domově. Pod námi se bavila asi tisícovka studentů, a přestože jsme letěli příliš rychle, než aby na nás mohli zaostřit, když jsme se vznášeli nad nimi, všichni jásali.

Zóna pro přistání byla u bazénu a představoval ji veliký vzduchový polštář s obřím *X*, jako by snad existovala nějaká možnost, že ji přehlédnu. Zhruba ve stejnou dobu jako Landon jsem se natáhl nahoru, abych zatáhl za brzdu a zpomalil nás.

Jenže se nic nestalo.

Proletěli jsme kolem Landona a já zabral silněji. *Kurva*.

Hlavně nezpanikařit. Sáhl jsem dopředu po samostatném brzdovém mechanismu na Leině postroji, ale ten se uvolnil až příliš snadno. Jestli něco, tak jsme se pohybovali rychleji.

Od seskokové zóny nás dělila vteřina a my se k ní doslova řítili. *Slíbil jsi jí, že bude v bezpečí, že se jí nic nestane*. Při téhle

rychlosti jí reálně hrozilo, že narazí do vzduchového polštáře a odrazí se z něj přímo do davu, nebo ještě hůř, přes palubu.

„Umíš plavat?“ křikl jsem a objal ji ještě pevněji.

„Ano...?“ řekla nedůvěřivě.

„Dobře!“ Seskokovou zónu jsme minuli, ani jsem se nestačil nadát. „Zadrž dech!“

Cítil jsem, jak se jí roztáhl hrudník. Těsně předtím, než jsme se dostali nad bazén, jsem popadl oba naše bezpečnostní popruhy a vši silou zatáhl. Pomodlil jsem se, aby to vyšlo. Povolily.

Padali jsme.

Přitiskl jsem si ji k sobě a zvedl kolena, abych ji co nejmíc ochránil před nárazem.

Kurva, tohle bude bolet.

Dopadli jsme do vody tak prudce, až jsem se divil, že jsme se neodrazili. Ohromující náraz mi vyrazil dech a do zad mi vystřelila bolest, ale Leah jsem nepustil, dokud jsem se zadkem nedotkl dna bazénu. Pak jsem ji vši silou, již jsem v sobě našel, vytlačil nahoru, takže se vynořila nad hladinu.

Vyplaval jsem na vzduch a zhluboka si jím naplnil plíce. „Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se Leah, která šlapala vodu vedle mě. Měla vytrěštěné oči a přerývaně dýchala, až to hraničilo s hyperventilací. „Leah?“ Zmenšil jsem vzdálenost mezi námi, přitáhl si ji k sobě a plaval na mělčinu až k místu, kde jsem nohama dosáhl na dno.

Otevřela a zavřela ústa, ale nevydala žádný zvuk.

„Kámo, to bylo úžasný!“ zvolal jeden ze studentů, kteří stáli podél okraje bazénu, a já si uvědomil, že jsme vydáni napospas spouště párů zvědavých očí.

„Odpadlíci! Odpadlíci!“ Dav se pustil do skandování.

Poprvé v životě jsem pro kameru nenasadil divoký úsměv Odpadlíka, nezvedl vítězně ruce nad hlavu. Místo toho jsem vzal Leinu tvář do dlaní a naklonil jí bradu, abych mohl pohlédnout do těch očí barvy whiskey. „Leah, potřebuju, abys něco řekla. Cokoli.“

Konečně se pořádně nadechla, a když si položila ruce na mou hrud', přestala se třást. „Ty. Jeden. Kreténe.“

Koneckonců, řekl jsem cokoli.

Najednou mě od sebe prudce odstrčila. Nohy mi podklouzly a já se potopil. Nos jsem měl plný vody. Vzpamatoval jsem se a vynořil se právě ve chvíli, kdy Leah vycházela z bazénu. Mokrě tričko jí obepínalo drobné křivky a džíny se jí lepily ke stehnům. Proč na sobě vůbec měla džíny?

Dokázal jsem myslet jen na to, jestli je v pořádku. Sice nekulhala a já si říkal, že se mi celkem podařilo ztlumit náraz, ale stejně. Zdálo se, že jí nic není. Tedy kromě toho, že se zlobila.

„To bylo něco, Wildere!“ volal na mě Bobby. Stál u kraje bazénu, v ruce desky s papíry, v uchu sluchátko.

Sundal jsem si helmu, odhrnul si vlasy z obličeje a přinutil se vydat opačným směrem než Leah, k pódiu, kde se vedle dýdžeje tyčil Landon a zastiňoval Penninu drobnou postavu. Z aparatury se ozývaly hluboké rytmické tóny, které většinou podkreslovaly vrchol mého opojení, požitku z dalšího podařeného kousku. Krácel jsem k pódiu a všichni, holky i kluci, se mě dotýkali nebo mě plácali po zádech.

Na tváři jsem vykouznil svůj falešný wilderovský úsměv a bral schody po dvou. „Chci oba ty zasraný brzdový mechanismy,“ pošeptal jsem Bobbymu, když jsem ho míjel.

Vytřeštil na mě oči, ale přikývl. „Jasná věc, Wildere. Řeknu posádce, aby je vzala.“

Potřeboval jsem ty brzdové soupravy rozebrat na součástky a zjistit, proč sakra obě selhaly. Bože, tenhle kousek se mohl tak snadno pokazit. Právě teď mohli Leah šroubovat zlomenou nohu, nebo ještě hůř, mohl jsem seškrabávat kousky její kůže ze zdi, na níž byl připevněný konec lana.

Penna mi věnovala zářivý úsměv a zvedla ruku, abychom si mohli plácnout, ale z očí jsem jí vyčetl obavu. Přitáhl jsem si ji k sobě do něčeho, co snad působilo jako oslavné objetí, a dal si pozor, abych se jí nedotýkal pod pasem. Vždycky mi připadalo

zvláštní na ni sahat, když na sobě měla bikiny. „Jsi v pořádku?“ zašeptala.

„Jo. Pak se musíme sejít. Bez kamer.“

Přikývla a s širokým úsměvem se odtáhla, načež zvedla mikrofon. „Takže divoká jízda, co?“ zeptala se a propukla v nakažlivý smích.

Dav studentů zajásal a Landon vítězně zvedl ruce, ale když se za mnou ohlédl, povytáhl obočí. „Později,“ řekl jsem neslyšně a on přikývl.

Penna mi podala mikrofon a já se do toho pustil. „Jak to jde, Odpadlíci?“

Dav šlel a já po nich střelil jedním ze svých proslulých úsměvů. „Kdybyste náhodou byli doteď v kómatu, já jsem Wilder, tohle je Nova...“ – ukázal jsem na Landona, který zvedl pěst – „... a tohle Rebelka.“ Penna předvedla své typické zamávání. „To jsme my, Odpadlíci.“ Z davu se ozval další jasot. „Řekli jsme si, že když už skončily letní X Games, trochu si odpočinem od vyhrávání medailí a dělání blbostí, na které rádi koukáte na youtube, a budeme se s vámi plavit kolem světa. Naši sponzoři našťestí souhlasili. Tak co vy na to?“

Z davu se ozval křik.

Landon se chopil mikrofonu. „Ale nečekejte od nás na pa-lubě žádné blbiny. Slíbili jsme, že se budeme chovat slušně.“

„Jak vidíte, už ta pravidla dodržují,“ pronesla Penna do Landonova mikrofonu a diváci ji odměnili smíchem.

Loď vyplula z přístavu a Landon mi podal mikrofon. „Tak a je to tady, lidi. Jste připraveni na dobrodružství svého života?“ zeptal jsem se a použil naši charakteristickou hlášku.

„Ano!“

„Vy malí Odpadlíci,“ dobírala si je Penna s úsměvem.

„Tak pojďme tuhle párty pořádně rozjet!“ vykřikl jsem a dal pokyn dýdžejovi.

Hudba znovu začala hrát na plné pecky a všichni studenti se roztančili, v rukou drinky. Předal jsem mikrofon dýdžejovi

a pokynul Penně a Landonovi, aby se mnou šli stranou, než si nás najdou kamery.

„Co se to kurva stalo?“ šel Landon rovnou k věci.

„Selhaly brzdy. Obě.“

Vyměnili jsme si vědoucí pohled. „Ušetřím ti otázku. Než jsme odešli do věže, ve svém pokoji jsem ta brzdová zařízení dvakrát zkontroloval.“

„Předtím, nebo potom, co sis tam přivedl tu svoji novou hračku?“ rýpla si Penna. „Nebyla součástí plánu a ty víš, že ne-snáším, když si děláš, co se ti zlíbí.“

„Je to moje doučovatelka. Nic víc. A oba víte, že pokud se mnou neodvede dobrou práci, jsem v prdeli. My všichni bychom to odnesli. Doufal jsem, že si ji získám na svou stranu.“

„Tenhle tvůj plán ti tak trochu nevyšel, brácho,“ poznamenal Landon.

„To mi povídej. Hele, nehodlám být paranoidní, ale dokud se k těm zařízením nedostanu a nezjistím, co mi uniklo, každý si chystáme vlastní vybavení. Platí?“

Oba přikývli. Nic jsem nepokazil a oni to věděli, ale existovala už jen jedna možnost, kterou si netroufl ani jeden z nás říct nahlas, a já jsem odmítal uvěřit, že by ten kaskadérský kousek někdo záměrně sabotoval, zvláště když jsem měl v tandemu Leah. Byl to nejméně riskantní počín, který jsme za poslední dva roky provedli, ale stačilo málo a mohl dopadnout hodně špatně.

„Oči otevřené a zkusíme se sejít později a dát řeč o dalším místě. A před kamerami o tomhle ani slovo. Ani před Leah.“ Díval jsem se jim do očí, dokud oba nepřikývli.

„Wildere.“ Přiběhl ke mně Bobby a já si všiml, že vraští čelo. Natáčel nás už skoro rok a já ho za tu dobu nikdy neviděl ze stresu.

„Co se děje?“

„Výstroje jsou pryč. Nevím, kdo je odnesl, ale zůstalo jen prázdné lano. Novova se ještě houpe, ale ty tvoje obě zmizely.“

„Kurva,“ zaklel jsem.

„Oči,“ upozornila mě Penna a ukázala mi přes rameno, kde už na nás číhala skupina kameramanů.

„Tady jsme skončili, lidi. Vy si klidně natáčejte večírek, ale já jdu k sobě do pokoje a podívám se, jestli je všechno v pořádku, abych zítra mohl začít s vyučováním,“ oznámil jsem.

„Vyučování... hurá,“ poznamenala Penna s falešným potleskem.

Landon protočil panenky a odešel, nepochybně najít další holku, která by rozšířila jeho portfolio Casanovy. Za normálních okolností mi byl sexuální život mých kamarádů ukradený, ale ten Landonův hraničil se sebedestrukcí. S každým dalším úlovkem se postupně stával pouhým stínem kluka, jímž kdysi býval, s pohledem o něco temnějším, prázdnějším. A samozřejmě jsem o tom nemohl říct ani slovo. Nejdřív jsem musel napravit, co jsem pokazil... Pokud se tedy Landon ještě napravit dal.

Kamerový štáb se rád vydal na průzkum studentek v bikinách a nechal mě stát s Pennou na okraji pódia.

Očima jsem propátrával dav, ale bylo hloupé si myslet, že ji mezi tisícovkou studentů zahlédnu.

„Odešla,“ řekla Penna a ušklíbla se.

„Jen se musím ujistit, že je v pořádku. Řekl bych, že když jsem jí nasadil tu výstroj, nejspíš jsem to královsky podělal. Vůbec by mě nenapadlo, že se tak vyděsí.“

„Ne každý je stavěný jako my, Paxi. Většina lidí se ráda dívá, jak provádíme kaskadérské kousky, skáče na kole nebo sjíždíme šílené sjezdovky, ale sami by do toho nikdy nešli. Navíc tě podle toho, co jsem viděla v pokoji, ani neznala. Dokonce ani slavný Paxton Wilder nemá fanyanky všude.“

Zvedl jsem ruce nad hlavu na znamení, že se vzdávám. „No dobře, to beru.“

„Navíc jestli chceš, aby měla trochu soukromí, možná bys ji nemusel nutit, aby s tebou dělala kaskadérské kousky, blbečku.“

„Ano, mami.“

Hřbetem ruky mě lehce bouchla do hrudi. „A taky nechod do jejího apartmá hlavním vchodem. Rozpoutáš takovou smršť pomluv, kterou už nezastavíš, a ona mi zrovna nepřipadala jako holka, jež by stála o pozornost, kterou přitahuješ, takže to radši vezmi přes balkon.“

„Dobrý nápad. Co já bych si bez tebe počal?“

Opřela si hlavu o mé rameno. „To nikdy nebudeš muset zjistit. Běž už. Když se vmísíš do davu, udělá se pár dobrých fotek a ty se můžeš vytrazit přes bar a zkontrolovat ji.“

Objal jsem svou nejstarší kamarádku. „Díky.“

„Pro tebe všechno,“ prohodila, když jsme se rozcházeli. „Jo, a ta dívka sice byla vyděšená, ale je silnější, než si myslíš.“

„Proč si to myslíš?“ Trásla se, sotva dýchala, a když jsme se zřítili do vody, obličej měla bělejší než prostěradlo.

„Tak zaprvé, šla do toho. Mohla odmítnout a dožadovat se, abys ji dostal zpátky na loď, a ty víš, že bys jí vyhověl. Ale ona to neudělala. Připoutala se k lanu a věřila ti.“

„Jo, no, a podívej, jak to dopadlo.“

„Zjistíme, co se s tou výstrojí stalo. Jen ji musíme najít. Vsa-
dím se, že ji někdo z posádky odnesl do skladu dřív, než se tam dostal Bobby. Nestresuj se tím.“

Doufal jsem, že doopravdy šlo jen o nehodu, že zkrátka někdo rychle uklidil, ale něco mi říkalo, že je za tím něco jiného. Jenže jsem nedokázal přijít na to, co. „Jo, najdeme ty výstroje. Pak za tebou přijdu.“ Pohlédl jsem do bavícího se davu a hledal nejrychlejší cestu ven.

„Paxi, ona nekřičela.“

„Cože?“ zeptal jsem se a otočil se k ní.

„Po celou dobu jízdy, dokonce i když jsi ji odepnul nad bazénem. Když jste dopadli, nekřičela. Možná byla vyděšená, ale nedala to na sobě znát. Měj to na paměti, až se jí půjdeš omluvit.“

„Proč myslíš, že se budu omlouvat?“ Nikdy jsem neprosil o odpuštění. Slovo promiň nepatřilo do mého slovníku. Proč

vyjadřovat lítost, když mě všechno, co jsem kdy udělal, přivedlo tam, kde jsem právě byl? Učinilo mě tím, kým jsem? I ta nejhorší chyba se nakonec ukázala být pouhým dílkem skládačky našeho tria.

„Všimla jsem si, jak ses na ni díval. Věř mi, že se jí omluvíš, a když ne za tohle, tak za něco jiného.“

Jestli jsem na Penně něco nesnášel, pak jedině to, že měla skoro vždycky pravdu.

. . .

Než jsem zaklepal na Leiny dveře, podíval jsem se na obě strany chodby. Penna měla pravdu. Nechtěl jsem ji dostat do řečí, ale ještě jsem si nemohl dovolit vtrhnout do jejího pokoje posuvnými dveřmi – ne po těch jejích poznámkách o *snadném přístupu*.

Dveře se prudce otevřely. Leah ke mně vzhlédla, tvář lesklou po sprše, na sobě bílé tílko a kalhoty od pyžama. Do prdele, to musela mít tak luxusní tělo? Proč nemohla být šedá myš? Nepříjemná? Nehodilo se mi, že mě tak přitahovala.

„Co chceš, Wildere?“ zeptala se a zkrřížila ruce pod dokonalými prsy. Ale já se rozhodl, že se nepodívám. Ani náhodou. Pohled jsem neochvějně upíral na její tvář a nehodlal na tom nic měnit.

Naklonila se a pohlédla mi přes rameno. „A kde máš armádu kameramanů a zbožňujících fanynek?“ rýpla si.

Ušklíbl jsem se. „Žádné kamery. Žádné fanyanky. Můžu dál?“

Povytáhla obočí. „A když řeknu ne?“

„Tak to si tu budu muset sednout přede dveřmi a počkat, dokud se neobjeví zmíněné kamery a fanyanky.“

Odfrkla si, ale ustoupila a pustila mě do svého apartmá. Dveře se za námi zavřely a ona mě zavedla do obývacího pokoje, který byl menší, ale útulnější než ten můj. Přejel jsem si rukama po ještě vlhkých plavkách. Nechtěl jsem po sobě nechat louži, po které by mohla později uklouznout. „Hezký pokoj.“

„Jsem ráda, že se ti líbí, když ho mermomocí musíš platit. Kolik mám času, než se objeví kameramani a budou se dožadovat vstupu? Protože já je sem nepustím. To ve smlouvě nemám, Wildere.“

„Paxtone,“ opravil jsem ji. „Pro zbytek světa jsem Wilder, ale vzhledem k tomu, že spolu budeme trávit šílené množství času, byl bych rád, kdybych před tebou mohl být sám sebou – tedy pokud ti to nevadí.“ Sakra, takhle vyjíždět jsem na ni nemusel. Ta holka v sobě měla něco, co mě nenechávalo klidným, a já v její přítomnosti zapomínal na chladné, vybrané vystupování, které jsem si za ta léta vypiloval. Představovala pro mě záhadu. Její zkřížené ruce na prsou dávaly jasně najevo, že kolem sebe vystavěla kilometr silnou zeď. Věděl jsem, že jestli chci, aby byla spokojená, aby jí záleželo na tom, jestli projdu, nebo ne, musím ty obranné zdi prolomit. „A neboj, žádné kamery. Nemají právo tady být. Tvůj pokoj zůstane pro natáčení a štáb zcela zapovězen.“

Viditelně se jí ulevilo. „Dobře, díky za ohleduplnost.“

„A své spolubydlící můžeš vzkázat, že se není čeho bát.“

Leah zavrtěla hlavou a mokré prameny jí sklouzly po temeni. „Rachel se k nám připojí až příští trimestr. Má mononukleózu.“

Do háje. Celé tři měsíce. Jak jsem ji sakra měl udržet šťastnou, dokud sem Rachel nedorazí? Podle toho, co zjistila Penna, byly ty dvě v podstatě nerozlučné. Co když mě Leah bude nenávidět a odjede ještě před koncem trimestru? Tohle rozhodně mohlo totálně zhatit moje pečlivě připravené plány. „Takže jsi tu úplně sama? Nebude ti smutno?“

Přejela si rukama po pažích. „Jsem naprosto v pohodě. Kromě toho, když se budeš potřebovat učit, budeš to dělat tady, protože já se k těm kamerám nepřiblížím, pokud nebudu muset.“

Ulevilo se mi, protože jsem si uvědomil, že se nechystá porušit naši dohodu. Bude mě doučovat. „Chápu.“

„Dobrá tedy. Máš u sebe rozvrh, abych se mohla podívat, jaké máš přednášky?“